

החייכ הוא אורח בביתו

„ואני חייב לציין שזה ממש על-בון מה שאני מרוויח. אני מוכר מדי חודש איגרות שקניתי בזמן שהותי כשליח הסוכנות ומישרד החוץ בארצות-הברית.“ ואשתו ריבקה מוסיפה: „וחוץ מזה יש לנו אובר-דרפט רציני כל חודש.“ שירר מתגורר בשכונת הר יוקרה הצפון-תל-אביבית נווה-אביבים. השרירים הם כימעט מישפחה מרובת ילדים. הבת הב-

בושה מכנסו גינס וחולצת מגבת כחולה עומדת רב-קה, אשה גינגית מלאת נמר שים, ליד הכיור ומתקנת אותו בעזרת פלייר ומפתח שוודי. אחרי כמה דקות של הברגה פועל הב-

עושה קניות? „אני שוטף כלים, שופך אשפה ועושה קניות“, אומר ח"כ אברהם שריר. „אני לא זוכרת מתי זה קרה בפעם האחרונה“, אומרת אשתו.

היה באפשרות הילדים להחליט הם היו רוצים אבא סנדלר, אבי בבית. אלא שכל אחד צריך לעצות שות בחיים מה שהוא בוחר לעצמו. וזה כולל את הבעל שלי. ריבקה היתה מזכירתו של שימי תה אלליך, כשזה היה סגן ראש עיריית תל-אביב. בשנים האחרונות הפסיקה לעבוד מחוץ לבית „אני לא רואה בזה כניעה אני סיבה לתיסכול. אני מאמינה שכל אחד עושה בדיוק מה שהוא רוצה וזה מה שאני רוצה.“ שריר טוען שחובתו של בעל שחי בבית לעזור ככל יכולתו „אני משתדל לשטוף את הכלים למרות שאני עושה את זה עם הטלפון באוזן. אני גם מוריד את פח האשפה ועושה קניות.“ כשי הוא מדבר על הקניות נראית ריבקה צוחקת: „אני פשוט מנסה להיזכר מתי זה קרה בפעם האחרונה, אבל מילא.“ היא שותפה לכל דיון, החלטות או התלבטות. היא עוברת על הנאומים שלו בכנסת ומבקרת את ההופעות שלו בטלוויזיה וברדיו „חשוב לי לשחף את ריבקה בכל מה שקורה, כי חשוב לי לשמוע את דעתה בכל עניין.“ פוסק ח"כ.

תיקון הברז „כשהבעל עוסק בפוליטיקה וזה ממלא את ימיו ולילותיו, צריכה אשתו לדעת לעשות הכל“, אומרת ריבקה שריר, בעת שהיא מתקנת את הברזים באמבטיה.

מישפחה שכזאת מימין, למעלה: ריבקה, אברהם ואביטל, הבכורה, שהספיקה לקבל תואר בוגרת-אוניברסיטה בלוס-אנג'לס ועתה משרתת כחיילת בשירות קבע בחיל-האוויר. למטה, מימין: גידעון בן הזקונים, תלמיד כיתה ב', ויובת: דפנה.

רו כהלה. הבעל, ח"כ אברהם („אברשה“) שריר יכול לשטוף עתה את ידיו בכיור. בבית שריר ריבקה היא הכוח המניע המרכזי. ידה בכל ויד כל בה. היא קנתה את הבית, ריהטה אותו, פירנסה את בעלה כשהוא למד, וגידלה את ילדיהם. היא משמשת גם חשמלאית, שרברבית, מתקנת נאומים של חבר-כנסת, ומזכירה פרטית. ללא תשלום, כמובן, של בעלה.

מסיבה דו-מינית

רבקה ואברהם, שניהם ילידי הארץ, הכירו בסניף הנוער של הציונים-הכלליים שבשכונת מונטיפיורי. „כי זה היה הסניף הכי פעיל בשכונה“, אומרים שני הם. הם נישאו ועברו ללמוד בירושלים. הוא למד מישפטים והיא — אנגלית. בשנת 1964 נשלח שריר לאטנט, כשליח הסוכנות, ואחרי ארבע שנים עבר ללוס-אנג'לס, שבה שימש נציג מיסחרי של מישרד-החוץ. אחרי מילחמת יום-הכיפורים הגיע אליו מיברק, שבו הוצעה מועמדותו למוכירות הלי-ברלים. המישפחה חזרה לישראל. במשך כחצי שנה עבד שריר בשימי משרות — חודש בירושלים וחודש בלוס-אנג'לס. ריבקה ש זה מכבר התרגלה להיות ראש ה-מישפחה, רכשה דירה, ריהטה אותה וקיבלה את פני בעלה הר אורה בעוגות מעשה ידה. כל חודש, כשחזר מארצות-הברית, „זה לא תענוג גדול להיות אש-תו של חבר-כנסת ותענוג הרבה יותר מפוקפק הוא להיות ילדיו של חבר-כנסת. אני בטוחה שלו

בשבוע שעבר הזהיר ח"כ שריר, יושב-ראש סיעת הליכוד וחטיבת הליברלים בכנסת, כי „בהיעדר חוק מיפלגות עלול העולם התחתון להשתלט על המיפלגות ולקבל מתוכם חברי-כנסת ושרים — כל זאת ללא מאמץ כספי מוגזם.“ וכדי להוכיח שהנקיין מתחיל בבית הביא שריר, האיש החזק שמאחרי קלעי המיפלגה הליברלית השסועה והמפורדת, לדחייה של ועידת הליברלים. עד אשר ינוקו שורותיה „מהרשמה הפיק טיבית של אלפי בוחרים.“ כדברי שריר. שריר ידוע כאחד מהברי-הכנסת המקפידים ביותר על לבושם. לשיבות המליאה הוא מגיע לבוש חליפות משובצות. הוא משקיע תשומת-לב רבה בהתאמת הצב-עים. לפגישות חברים הוא מגיע בלבוש בעל גוון אחד, מכף רגל ועד ראש. הוצאות הביגוד גזולות חלק נכבד מתקציבו. „אנחנו מתפרנסים ממשכורת של חבר-כנסת“, אומר שריר,